

1978 sonu 1979 başında örgütsel ayrılık yaşandı. Bir kesim yine HDÖ adını taşıırken, diğer kesim Acilciler adını aldı. Ayrılığın teorik eksenini halk savaşı oluşturuyordu. HDÖ bunu halen kabul ederken, diğerleri etmiyordu. Bazı arkadaşlar, "bu ayrılığın kökleri önceden de vardı ve 1977 yılından beri Rıza ile Mihrac arasındaki sürtüşmede görülüyordu" diyorlar.

Bu süreci biraz ayrıntılı ele alalım:

1977 Ağustos darbesinden sonra Mihrac kendisinin "genel sekreter" olduğunu söylemiş!

Adamın kompleksleri dile gelmiş demek ki... THKP-C kökenli hareketlerde "genel komite"nin dışında yönetici bir organ yoktur. Başka belirlemeler kişinin kendi uydurmasıdır...

Yakalandıktan sonra yaklaşık bir yıl dışarıyla bağlantım neredeyse olmadı. Ancak 1978 sonbaharında Konya Cezaevi'nde serbestçe ziyaretçi gelmeye başladı.

Olumsuz gelişme açtı: Örgüt içinde bölgecilik almış yürümüşü. Bir tarafta Antakyayılar, öteki tarafta Karşılılar. Bir de esas derdi kendisini ispat olan ve bu nedenle de değişik tutumlar alan insanlar...

Örgüt içinde kişiler ve bölgeler arasındaki çelişkiler hayli ilerlemişti. Bölgeciliğin yanı sıra bazı kişilerde kendini ispat çabası da vardı. Bu duygu insanı olmadık yerlere sürükler ve nitekim de öyle olacaktı.

Teorik farklılıklar zaten kopmuş olan ilişkiler için "teorik gerekçe" olmuştu. Gerçekte çok az kişi 1976-77 dönemimden hangi sonuçlar çıkarılabileceği üzerine kafa yoruyordu.

Daha sonraki gelişmeler de bunu açıkça gösterdi.

HDÖ halk savaşını savunuyordu. O zaman yıl 1979'du, şimdi 2009. 30 yıldır halk savaşına ciddi olarak teşebbüs edildiğini bile görmedik.

Acilciler tarafında da durum farklı değildi. Savunulanlar yapılamadı. 1980 sonunda Suriye'ye gittiğimde oradaki arkadaşların neredeyse tamamına yakınının ne yapılan tartışmalardan ne de bunlarla ilgili yazılardan haberleri olduğu görecektim.

Mihrac'ın da örgütlenme olarak ne yapabildiğini anlatmak gerekmez, durum ortadaydı. Göklere çıkarılan Hatay örgütlenmesinin zayıflığını, Adana'da bile HDÖ'nün ağır bastığını görmek benim için rahatsız ediciydi, ama gerçektir.

O dönemki kendi anlayışıma bugünden baktığımda şunu görüyorum:

Adımızla gerçek varlığımız arasındaki büyük farklılığı yeterince anlayamamış, büyük adımın büyümesine kendimi kaptırmıştım. Ülkede örgütün adını bilmeyen yoktu, kişi olarak beni duymamış olan yoktu, ama biz fiziksel varlığıyla bu büyük adın hayli gerisinde bir örgüt durumundaydık. Ayrılık da bu zayıflığın tuzu biberi oldu ve iyice zayıfladık.

Gerçi teorik farklılıklar olmasaydı da pratikte belki başka adla gerçekleşecek bir ayrılık vardı. Bölgecilik ve kişilerin kendini ispat isteğinden gelen sürtüşmeler iyice gelişmişti.

Bu örgütün tarihinin en parlak yılları 1975-77'dir. Sonrasında hızlı bir iniş başlar. Yine eylemler yapıyorduk ama devrimci hareketin büyük kitleleşme dalgasını kaçırmıştık. Dolayısıyla devrimci hareket içindeki önemimiz azalmıştı. Adımızın eskiden gelen büyüklüğüyle idare ediyorduk ve gerçek durumun da farkında değildik.

Sonuçta şu söylenebilir: HDÖ-Acilciler ayrılığı gereksiz bir ayrılık olmanın ötesinde, özünde teorik temelleri ön planda olan bir ayrılık da değildi. Kişisel zıtlıklar ve bölgecilik kendisini haklı gösterecek bir gerekçe buldu.

Hepsi bundan ibarettir!